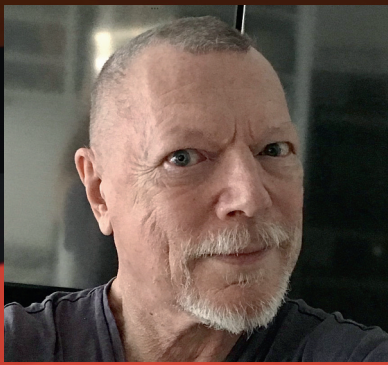

Pertti Rönkkö

Viidennen valtakunnan vieraana

- raportti natsivarjoistaan irtaantuvasta
uudenvärisestä Saksasta, jossa historia
tekee kipeää, mutta jossa oikeus
toisinajatteluun ei ole vielääkään aina
itsestäänselvyys

**Viidennen
valtakunnan
vieraana**

Pertti Rönkkö

Viidennen valtakunnan vieraana

- raportti Hitlerin varjoista irtaantuvasta,
väriään vaihtavasta Saksasta, jossa
hallinnoidaan menneisyyttä kielloilla ja
rangaistuksilla, ja jossa natsikirves on yhä
käytössä monien näkökulmien ja mielipiteiden
vaiementamisessa.

© 2023 Pertti Rönkkö

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0694-7

Sisällysluettelo:

Johdanto: Saksalaisten historia on vereslihalla	9
Heikosta itsetunnosta kansallishyve	15
Myötäkulkijat ja tosinatsit	21
Natsileima pysyy	24
Yritykset pesevät historiaansa	30
„Älä osta suomalaista natsiolutta“	35
Hitlerin kuvat ja kielletyt tervehdykset	40
Hakaristi lumihangessa	48
Natsikoodit	53
Vaatteet paljastavat aatteet	58
Kieli keskellä suuta	65
Vaaralliset sävelet ja kielletyt vertaukset	70
Väärä hauta ja natsivalot	77
Lippukammo ja pahalta kalskahtava ”Heimat”	80
Kahdella mitalla	86
Natsikirves politiikan ja median työkaluna	92
Olivatko rauniorouvat natseja?	98
”Taisteluni” selitysosalla	100

Kipat piiloon 103

Poliisi poistaa Israelin lippuja 108

Kaatuneiden muisto on avoin haava 115

Dresdenin tulipätsi kuumentaa yhä 122

Kiista Wehrmachtin maineesta 126

Puola ja Kreikka vaativat lisää korvauksia natsien teoista
128

Kädensvängning och kuurupiilola holokaustimuistolla 130

Kansallissankari paremman puutteessa 133

Kollektiivinen häpeä himmentää ilon päivän 135

Puolueen kieltäminen kaatui agenttisetkuihin 137

Kansallissosialismi kiehtoo uusnatseja 140

Kansalaisia koulitaan ja kasvatetaan 146

Ilmiannot tervetulleita 151

Natsiperheen lapsen tunnistaa vaatteista ja hiuksista 154

Oikeistolaiset kotimaantiedustelun ja Antifan tarkkailussa
159

Armeija vakoilee sotilaiden mielipiteitä 164

AfD-puolueeseen lyötiin natsileima 167

Hotellit ja ravintolat peruvat varauksia Antifan pelosta
173

Ay-liike neuvoa tunnistamaan ja eristämään AfD:n
kannattajat 176

”Poikkiajattelijat tartuttavat koronaa” 179

Merkel suuttui 182

Onko vasemmistoradikaalien ”musta blokki” uusi SA? 185

Iskuja kauppoihin ja koteihin 191

Antifa opasti sabotoimaan AfD:n kokousta 195

Uusnatsisolu ryösti, räjäytti ja murhasi 201

Murha ei vanhene 204

Katuja nimetään uudestaan 212

”Nie wieder”, onko Saksassa opittu historiasta? 224

Johdanto:

Saksalaisten historia on vereslihalla

Saksaa ja saksalaista elämänmenoa leimaavat monenlaiset historiasta kumpuavat paradoksit. Saksa pyrkii sellaisella kiihkolla eroon natsi- ja miehitysajan laahuksistaan, että on joskus suorastaan vaarassa kompastua niihin.

Menneisyyden varjot näkyvät muun muassa suhtautumisessa mielipiteen-, sanan ja lehdistövapauteen, kansallismielisyyteen, perinteisiin, omaan kieleen ja kulttuuriin, naapurimaihin sekä eurooppalaisiin arvoihin.

Tärkeimpiin keinoihin hallita menneisyyttä ja yrittää estää vastaavan toistuminen kuuluvat ohjauksen ja kasvatuksen lisäksi monenlaiset kiellot. Kiellettyjen sanojen, numeroiden, kuvien, symbolien, tekstien ja sävelten lista on pitkä.

Varsinkin toimittajien, opettajien, tuomareiden ja julkisuuden henkilöiden on pidettävä kieli keskellä suuta välttyäkseen joutumasta ongelmiin tai riskeeraamasta työpaikkaansa. Tiedotusvälineet tarttuvat mielellään päävirrasta poikkeaviin mielipiteisiin.

Koululaiset voivat järjestää vaikeuksia ja potkut historianopettajalleen kertoessaan vanhemmilleen, että tunnilla on laulettu Saksan kansallislaulusta "Deutschland -Liedistä" myös ensimmäinen ja toinen säkeistö, koska virallisesti kansallislauluna pidetään vain sen kolmatta säkeistöä.

Yleinen syyttäjä määrää tutkinnan, kun tunnettu näyttelijä heiluttaa Berliinin lentokentällä oikeaa kättään tervehdykseksi hallin toisella laidalla seisovalle tuttavalleen. Joku paikalla oleva tulkitsee sen Hitler-tervehdyksesi ja tekee siitä rikosilmoituksen poliisille.

Näin kävi myös isäntänsä käskystä etutassuaan nostaneen berliiniläisen Adolf-koiran kohdalla.

Rangaistavasta mutta lakiteknisesti epämääräisestä "Volksverhetzungista", kansankiihotuksesta ja siihen läheisesti liittyvästä holokaustin kiistämisestä tai vähätelemisestä on tullut monikäyttöinen työkalu myös poliittisen kilpailijan tai muun epämukavan ihmisen tai tahon suun tukkimiseksi.

Kansankiihotusepäilyllä voidaan masinoida media ja yleinen mielipide kenen tahansa kimppuun. Kohteeksi joutuneen henkilön maine voi mennä ja ura voi katketa tällaisessa tapauksessa kerrasta, vaikka epäily ei vahvistuisikaan todeksi. "Natsi"-sanalla on valtava voima.

Yleisestä herkkyydestä kertoo tapaus, jossa saksalainen RTL-televisiokanava sensuroi jälkikäteen jo valmiiksi nauhoitetuista, „Saksa etsii supertähteä” -laulukilpailun jaksoista tuomaristossa istuneen tunnetun iskelmälaulajan hänen verrattuaan Saksaa koronarajoitusten takia keskitysleiriin.

Vertausta pidettiin holokaustia suhteellistavana ja antisemitistisenä. Tv-yhtiö lopetti välittömästi kaiken yhteistyön hänen kanssaan. Tuomaristossa istunut laulaja

häivytettiin kuvista digitaalisin keinoin ja hänen äänensä mykistettiin.

Kuvaava on myös vaatimus korvata Bayreuthin oopperajuhlilla Richard Wagnerin Lohengrin-oopperan tekstiin sisältyvä "Führer", johtaja sanalla „Schützer“, suojelija viittaamalla juhlien historialliseen vastuuseen.

Oopperan ohjaaja Christian Thielemann kieltäytyi muuttamasta musiikkihistoriaa poliittiskorrekteisistä syistä sillä perusteella, että jos yksi sana muutetaan nykyisten moraalisten mittapuiden mukaan, niin silloin olisi muutettava paljon muutakin. Lohengrinin ensi-ilta oli vuonna 1850.

Kollektiivinen syyllisyys, nykykielellä historiallinen vastuu natsien teoista, leimaa Saksassa yhteiskunnallista keskustelua.

Syyllisyydelle pohjautuva moraalikäsitys vaikuttaa suhtautumiseen omiin karkotettuihin, kieleen ja kulttuuriin, perinteisiin, naapurimaihin, Israeliin, juutalaisiin sekä pakolaisvirtojen tuomiin turvapaikanhakijoihin, maahanmuuttajiin, vieraisiin kulttuureihin ja uskontoihin.

Sodassa kaatuneiden muistopäivät ovat Saksassa hyvä esimerkki historian kipeydestä. Saksan suurimmalla sotilashautausmaalla viisikymmentä kilometriä Berliinin eteläpuolella sijaitsevassa Halben kylässä poliisit saartoivat eräänä vuonna koko alueen estääkseen muistelijoita laske-
masta kukkia kaatuneiden haudoille.

Sodan jälkeensä jättämiä rauniokasoja paljain käsin purkaneille naisille, niin sanotuille rauniorouville ei voida pystyttää muistomerkkiä, koska heidän joukossaan saattoi olla natsiaatetta tukeneita naisia.

Sodan uhrin ovat Saksassa eriarvoisia. Voittajien kaatuneita muistetaan vapauttajani, kun taas saksalaiset uhrin ovat tekijöitä ja myötäjuoksijoita. Kansallista myötätuntoa eivät kaipaa myöskään saksalaiset karkotetut, olivathan he Hitlerin kannattajina, ja Saksa aloitti sodan.

Jaottelu yltää myös natsien tekemien hirmutekijöiden uhreihin. Berliinin keskustassa sijaitsevan jättiläismäisen holokaustin muistomerkkin piiriin hyväksyttiin vain natsien murhaamat eurooppalaiset juutalaiset mutta ei natsien murhaamia romaneja, homoja ja vammaisia. Kullekin uhriryhmälle on pystytetty omat muistomerkkinsä.

Historian varjot näkyvät Saksassa kaikessa ja kaikkialla. Menneisyys hallitsee Saksaa ehkä enemmän kuin mitään muuta eurooppalaista maata.

Saksalaisilla on tapana selittää, että historiaa ei ole työstetty missään muualla yhtä perusteellisesti kuin Saksassa. Väite pitää vain osittain paikkansa. Täydellinen työstäminen ei ole ollut mahdollista, koska niin monet ajatuksen ja kielen työkalut on kielletty ja oikeat vastaukset määrätty ennalta.

Kipeään kysymykseen, mikä oli ja on tavallisten saksalaisten vastuu menneestä on vaikea vastata. Se kuitenkin tiedetään, että harvan tuttavapiiriin kuului juutalaisia, joita asui pinta-alaltaan huomattavasti nykyistä

suuremmassa Saksassa natsien valtaan noustessa noin puoli miljoonaa.

Saksalle tyypillistä syyllisyyskompleksia edusti keskustelu, voiko Berliinissä sijaitsevassa Tussauds-vahakabinetissa olla Hitleriä esittävä vahanukke. Juutalaisten keskusneuvosta paheksui ideaa, koska vahakabinetti sijaitsee linnuntietä vain 300 metrin päässä Berliinin holokaustin muistomerkistä.

Monet Olavi Paavolaisen 1936 kirjassaan ”Kolmannen valtakunnan vieraana” -kirjassaan kuvaamat piirteet näkyvät Saksassa edelleen. Kansalaisten mielipiteitä ohjataan ja manipuloidaan nyt vain toisessa tarkoituksessa.

Ratkaiseva rooli mielipiteen muokkaamisessa on ideologisoituneella ja valtapolitiikan kanssa pitkälle yhteenhitsautuneella medialla. Valtavirrasta on vain harvoja poikkeamia. Paradoksi on, että ”Nie wieder” - ”ei koskaan enää” -hengessä toimiva Saksa ei huomaa kulkevansa ihmisten mielipiteiden ohjailussa ja kriittisten näkökulmin torjumisessa vanhoja latuja.

Menneisyyden varjot heijastuvat suhtautumisessa mielipiteen- ja lehdistövapauteen, lähihistoriaan, puolueisiin, naapurimaihin sekä yliopistojen opetukseen, jonka sisällön määrittelyssä vasemmistolaiset opiskelijakunnat ovat ottamassa yhä suuremman vallan.

Historian vuoksi kiellettyjen asioiden, kuten tiettyjen sanojen, sanontojen, numeroiden, kirjainyhdistelmien, kuvien ja musiikkikappaleiden lista on pitkä. Kuvaavaa on, että vaikka etäisyys natsiaikaan kasvaa, niin lista pitenee.

Natsiajan muistojen torjumiselle rakentuvasta poliittisesta tarkoituksenmukaisuudesta on kehittynyt oma oppinsa. Sen sisäistäminen ei sävytä pelkästään yleistä keskustelua vaan vaikuttaa esimerkiksi myös siihen, miten suhtaudutaan omaan kieleen ja kulttuuriin, kansallisiin muistoihin, poliittisen vainon vuoksia turvapaikkaa hakeviin, pakolaisiin ja maahanmuuttajiin.

Heikosta itsetunnosta kansallishyve

Saksalaista elämää leimaavat laajeneva arvotyhjiö, heikko kansallistunne, koululaitoksen, median ja poliittisen kasvatuksen keskusviraston avulla sukupolvelta toiselle siirtyvä vereslihalla pidetty syyllisyyden sävyttämä historia ja siltä pohjalta kasvava epäluottamus valtiollisiin instituutioihin, mediaan, puolueisiin ja politiikkaan yleensä.

Saksalaisesta huonosta itsetunnosta kertovat Antifan ja muiden vasemmistoradikaalien mielenosoituksissaan toistamat iskulauseet, kuten „Deutsche Täter sind keine Opfer“, ”saksalaiset tekijät eivät ole uhreja” tai „Deutschland von der Karte streichen, Polen muss bis Frankreich reichen“, Puolan on ulotuttava Ranskaan asti ja Saksa pyyhittävä kartalta.

Suomessa riittäisi tuskin ymmärrystä, jos tasavallan presidentti ilmoittaisi julkisesti, ettei ole ylpeä suomalaisuudestaan. Saksassa entinen liittopresidentti Johannes Rau sanoi julkisessa tilaisuudessa, ettei ole lainkaan ylpeä siitä, että on saksalainen.

Vaikka Saksassa kansallistunnetta yleisesti hieman häpeillään, niin urheilussa pätevät eri tavat. Kun Saksan jalkapallomaajoukkue voitti, niin ei ollut harvinaista, että sekä joukkue ja yleisö kajauttivat spontaanisti Saksan kansallislaulun. Kun maajoukkueen nimi muutettiin mahdollisen liiallisen kansallisyylpeyden karsimiseksi

pelkäksi miehistöksi, "Mannschaft" ilman Saksa-etuliitettä, niin into laulamiseen ja lippujen liehuttamiseen laimeni.

Jopa sanaan Saksa tai saksalainen liittyy historian painolastia. Tunnetun saksalaisen iskelmälaulajan Heinon Düsseldorfin kaupungin omistamassa hallissa järjestämään saksalaista laulukonserttia, "Deutsche Liederabendia" vaadittiin peruttavaksi siellä perusteella, että viha ja kiihotus on kaupungin tiloissa kielletty.

Managerin mukaan Heinon yhdistäminen vihaan vain "saksalainen"-sanan takia ylittää kaiken ymmärryksen. Jos historian varjoista kumpuava poliittinen korrektius yltää niin pitkälle, että saksalaisia lauluja esittävä saksalainen laulaja leimataan kansallismieliseksi oikeistopopulistiksi, Saksa kadottaa osan identiteettiään.

Kansallistuntokeskusteluun osallistui myös entinen ympäristöministeri ja vihreiden kärkipoliitikoihin kuuluva Jürgen Trittinin todettuaan, ettei ole laulanut koskaan elämänsä aikana Saksan kansallislaulua eikä aio tehdä sitä tulevaisuudessaan.

Vaikka Hitler on ulkomailla edelleen tunnetuin saksalainen, niin monien saksalaisten mielestä ei pitäisi unohtaa myöskään Goethea, Schilleriä, Beethovenia, Brechtiä, Einsteinia ja lukemattomia muita maailman-kuuluja saksalaisia filosofi, kirjailijoita, keksijöitä ja tiedemiehiä.

Saksassa asuvien turkkilaisten yhdistysten johtajat ovat kehottaneet saksalaisia olemaan rohkeasti ylpeitä kansallisuudestaan. Useimmilla turkkilaisilla maahan-

Viidennen valtakunnan vieraana

Kirjassa ei kerrota pelkästään kansallistunnon vereslihalla olevan Saksan yrityksestä päästä irti natsiajan varjoista vaan havainnoidaan monia kysymyksiä herättävää nykytilaa, jossa torjutaan kriittisiä mielipiteitä sekä ohjataan kansalaisten ajattelutapaa usein synkältä historiasta muistuttavalla tavalla.

Kirjassa kuvataan mm keinoja, joilla Saksassa yritetään hillitä liittopäivillä istuvan Vaihtoehto Saksalle -puolueen (AfD) kannatuksen kasvua. Valtakunnallisia mittoja saaneessa kampanjoinnissa tärkeä rooli on politiikan, median, kirkkojen, järjestöjen ja ay-liikkeen lisäksi sisäministeriön alaisella poliittisen kasvatuksen keskusvirastolla ja kotimaantiedustelulla.

Hitlerin kuva, hakaristit ja SS-tunnukset eivät ole Saksassa ainoita kiellettyjä asioita, vaan sellaisia ovat myös monet eleet, kirjaimet, numerot, sanat, sävelet ja asut. Katuja nimetään uudestaan. Myös Sibeliuksen taustoja tutkitaan.

Kirjassa kerrotaan Saksan suhteista juutalaisiin ja Israeliin, uudelleen nousevasta antisemitismistä, natsileiman seurauksista, yhä käynnissä olevasta natsirikollisten jäljittämisestä, uusnatsien murhasarjasta sekä vasemmistiradikaalien lisääntyneestä, poliittisesti motivoidusta väkivallasta.

Pertti Rönkkö on Berliinistä käsin Saksaa ja saksalaista elämänmenoa tarkkaileva suomalainen toimittaja ja tietokirjailija. Monet muistavat hänet Ylälle toimitetuista Pertti Rönkkö Berliini-raporteista. Hänen laskuissaan natsien Saksa oli kolmas, kylmän sodan jaettu Saksa neljäs ja nykyinen yhdistynyt Saksa viides valtakunta.